

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Oboer/140/2014
Identifikačné číslo spisu:	619989951
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:619989951.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: GUBEK, Moldavský automatický mlyn - spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom Rožňavská cesta 2, 045 01 Moldava nad Bodvou, IČO: 31 655 203, proti povinnému: VaDeKo s. r. o., „v likvidácii“, so sídlom Krivánska 4, 974 00 Banská Bystrica, IČO: 31 582 435 (t. č. neexistujúci právny subjekt), o vymoženie 1 309,42 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2Er/394/1999, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Petra Hodermarského, so sídlom exekútorského úradu Akademika Hronca 3, 048 01 Rožňava, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2CoE/294/2013-38 zo dňa 25. októbra 2013, takto

rozhodol:

Dovolanie súdneho exekútora o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica, ako súd exekučný, uznesením č. k. 2Er/394/1999-23 zo dňa 03. mája 2013 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil z dôvodu, že povinný zanikol výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu. O trovách exekúcie rozhodol tak, že poverenému súdному exekútorovi JUDr. Petrovi Hodermarskému náhradu trov exekúcie nepriznal, čo odôvodnil tým, že oprávnený nijakým spôsobom nezavinila zastavenie predmetnej exekúcie, nakoľko zánik povinného nemohla predvídať, a preto mu nie je možné uložiť povinnosť uhradiť trovy exekúcie podľa ust. § 203 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Proti výroku o nepriznaní trov exekúcie podal poverený súdny exekútor odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č. k. 2CoE/294/2013-38 zo dňa 25. októbra 2013 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov exekúcie ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov - ďalej aj „O. s. p.“). V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že použitie ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku prichádza do úvahy iba za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú

zastavenie exekúcie, zavinenie oprávneného a príčinná súvislosť medzi nimi. Je tiež potrebné posúdiť, či oprávnený pri náležitej opatrnosti mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. V prejednávanej veci, vzhľadom na časový posun od podania návrhu na vykonanie exekúcie, oprávnený ani pri náležitej opatrnosti nemohol predvídať, že dôjde k zániku povinného výmazom z obchodného registra a k následnému zastaveniu exekúcie. Keďže k zastaveniu exekúcie nedošlo zavinením oprávneného, nie je dôvod uložiť mu nahradenie nevyhnutných trov exekúcie v zmysle ust. § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Rovnako nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže k zastaveniu exekúcie nedošlo z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie (§ 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku), ale z dôvodu jej neprípustnosti (§ 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku).

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor JUDr. Peter Hodermarský (ďalej aj „dovolateľ“). Podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku odôvodnil tým, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p., účinný do 31.12.2014). Žiada dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie. Uviedol, že sa nestotožňuje s rozhodnutiami súdov a je toho názoru, že exekúcia mala byť správne zastavená z dôvodu nemajetnosti povinného, čoho dôkazom je tiež zastavenie konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka (povinného). Svoj názor oprela o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 01.2012 sp. zn. 5MCdo/16/2011, podľa ktorého „prichádza do úvahy zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na náhradu trov exekúcie a nie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku z dôvodu existencie iného dôvodu, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať.“ Uvedené možno podľa názoru odvolateľa analogicky uplatniť na situáciu výmazu spoločnosti z obchodného registra z dôvodu zastavenia konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka. Keďže pri zastavení exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku sa na trovy exekúcie aplikuje ustanovenie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého v prípade nemajetnosti povinného znáša trovy exekúcie oprávnený, je zrejmé, že dovolaním napadnuté rozhodnutia sú založené na nesprávnych právnych záveroch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací podľa ust. § 10a ods. 1 O. s. p., po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 37 ods. 1 veta druhá Exekučného poriadku), ktorý má sám právnické vzdelanie (ust. § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (ust. § 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd formou uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

Prípustnosť dovolania podľa ust. § 239 O. s. p. v preskúmvanej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska a ani o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Rovnako nejde ani o uznesenie odvolacieho súdu, potvrdzujúce uznesenie okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť predmetného dovolania by tak prichádzala do úvahy iba vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd, taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p. (účinného do 31.12.2014). Podľa citovaného zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní

vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pre záver o prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je relevantný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto zákonom ustanovení. Rozhodujúce je len zistenie súdu, že k takejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ výslovne namietal vadu podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. (účinný do 31.12.2014), t. j. že sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Nevysvetlil však, v čom konkrétne túto vadu vidí, teda akým procesne vadným postupom odvolacieho (prípadne prvostupňového súdu) mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom (v zmysle znemožnenia realizácie procesných práv, priznaných účastníkovi v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov). Dovolací súd napriek tomu z úradnej povinnosti skúmal, či v konaní ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu, nedošlo k niektorej z vád v zmysle ust. § 237 O. s. p. (vrátane odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom), avšak s negatívnym výsledkom.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že súdy nesprávne posúdili dôvod zastavenia exekúcie a nadväzne na to nesprávne rozhodli o trovách exekúcie, namietal nesprávne právne posúdenie veci, teda pochybenia v rámci tej činnosti súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho, však nesprávne právne posúdenie veci samo osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Námietky dovolateľa, že súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutia na nesprávnych právnych záveroch, by preto mohli byť relevantným dovolacím dôvodom len vtedy, ak by bolo dovolanie v zmysle ust. § 239 O. s. p. prípustné. Keďže tomu tak nie je, dovolací súd nemohol pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Trochu iná úprava, pokiaľ ide o podmienky prípustnosti, platí v prípade mimoriadneho dovolania ako ďalšieho mimoriadneho opravného prostriedku, na ktorého podanie je výlučne procesne legitimovaný generálny prokurátor Slovenskej republiky. Keďže mimoriadne dovolanie je (až na zákonom stanovené výnimky) prípustné aj proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky mohol v dovolateľom citovanom uznesení sp. zn. 5 MCdo 16/2011 zo dňa 26.01.2012 konštatovať, že „prichádza do úvahy zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na náhradu trov exekúcie a nie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku z dôvodu existencie iného dôvodu, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať“ a z tohto dôvodu, teda z dôvodu neprávneho právneho posúdenia veci, napadnuté rozhodnutie o trovách exekúcie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V prejednávanvej veci, kedy prípustnosť dovolania nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p., však takýto postup dovolacieho súdu neprichádzal do úvahy (platná zákonná úprava dovolacieho konania to neumožňuje).

Nakoľko vady, z ktorých dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania v prejednávanvej veci, nezakladajú prípustnosť dovolania a dovolací súd nezistil ani iný dôvod, ktorý by prípustnosť zakladal, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie súdneho exekútora JUDr. Petra Hodermského ako neprípustné podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal toto uznesenie hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.